

சுட்டுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக் கோட்பாடு

க. தேவிபாலா,
முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் முதுகலை மற்றும் ஆய்வுத்துறை,
தூயநெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருப்பத்தூர் - 635 601

முன்னுரை

ஒரு பொருளை அடையாளப்படுத்துவது பெயர். அவை உயர்திணைப் பெயராகவும் அஃறிணைப் பெயராகவும் அமைகின்றன. பொருளின் பெயர் அறியாத நிலையிலும் ஒரு பொருளைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும்போதும் அது, இது, அவை, இவை, எனச் சுட்டியும் கூறப்படுகின்றன. அதனால் சுட்டுப் பெயர்மாற்றுப் பெயர்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், தமிழ்நூல், அறுவகை இலக்கணம் போன்ற நூல்கள் சுட்டுப்பெயர்கள் புணரும் முறையைக் கோட்பாடுகளாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. அக்கோட்பாடுகளை ஆய்வு செய்யும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

சுட்டெழுத்து

பெயரையும் வினையையும் இடத்தையும் உணர்த்தி, ஒன்றனைச் சுட்டி உறுதிபடக் கூறி வரும் எழுத்து சுட்டெழுத்து ஆகும். சுட்டெழுத்துகள் பற்றி

“அஇஉ அம்முன்றுஞ் சுட்டு” (தொல்காப்பியம். 31)

என்று தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். உயர்திணை, அஃறிணைச் சுட்டுப்பெயர்களின் வழி சுட்டு வேர்ச்சொல் இரண்டு நிலையாக உள்ளன.

- அவ், இவ், உவ்
- அ, இ, உ

இதனை “அவ் இவ் உவ் என்பவையே தொன்மையான அடிச்சொற்கள்” எனக் குறிப்பிடுகிறார். சுட்டுப்பெயர்களைத் தொல்காப்பியர் விளக்கும்போது அ,இ,உ என்பதனை உயிர் மயங்கியலிலும் அவ், இவ், உவ் என்பதனை ‘வ’கர மெய்யெனக் கொண்டு புள்ளி மயங்கியலிலும் கூறியுள்ளார். ஆக சுட்டு எழுத்தோடு ‘வ’கர மெய் இணைவது தொன்மையானது என்பதை உணர முடிகிறது. ‘உ’கர எழுத்து சங்க காலத்திற்குப் பிறகு வழக்கிழந்து போயிருந்தாலும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றியே இலக்கணவிளக்கம், நன்னூல், முத்துவீரியம் போன்ற நூல்கள் உ’கர எழுத்தினைக் கூறுகின்றன. ஆனால் தமிழ்நூல்

“அஇ முதல் சேய்மை அண்மை சுட்டு” (தமிழ்நூல். 7)

என்று பயன்பாட்டில் இல்லாத எழுத்தை ஏன் கூற வேண்டும் என்பது போல் உ’கர சுட்டெழுத்தினைக் கூறாமல் விட்டிருக்கின்றது.

நூல்கள் குறிப்பிடும் சுட்டெழுத்துகள்

- தொல்காப்பியம்(171), வீரசோழியம்(25),
- நன்னூல் (66), முத்துவீரியம்(26),
- அறுவகை இலக்கணம்(103, 105,106), சுவாமிநாதம்(14)
- தமிழ்நூல்(7)

(நேமிநாதம், தொன்னூல் விளக்கம் கூறவில்லை)

அ, இ, உ

அ, இ

நூல்கள் குறிப்பிடும் சுட்டுப்பெயர்கள்

அது, இது,
உது, அவை, இவை, உவை, → தமிணூல்
தொல் ஆண்டை, ஈண்டை, ஊண்டை காப்பியம்
அதோளி, இதோளி, உதோளி முத்துவீரியம் ஆங்கு,
ஈங்கு, ஊங்கு, அஃது, இஃது,
உஃது. வீரசோழியம்
இப்பெயர்கள் ஒருமை, பன்மை எனப்பிரிக்கப்பட்டு புணர்ச்சி விதி கூறப்பட்டுள்ளது.
ஒருமை சுட்டுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி

அது, இது, உது என்னும் ஒன்றன்பாலினை உணர்த்தி வரும் சுட்டுப் பெயர்களானது உருபினை ஏற்கும்போது இடையில் 'அன்' சாரியை பெற்று உ'கரம் கெட்டும் புணர்கின்றன. இதனை "சுட்டுமுத லுகரம் அன்னொடு சிவணி ஒட்டிய மெய்யொழித் துகரங் கெடுமே" (தொல்காப்பியம்.141) என்னும் நூற்பா உணர்த்துகிறது.

அது + ஐ = அது + அன் + ஐ = அதனை
சுட்டுப்பெயரையும் வேற்றுமை உருபையும் இணைக்கும் ஒரு உருபாகச் சாரியை அமைகின்றது. சாரியையின் தோற்றம் இல்லாமல் வேற்றுமை உருபு சுட்டுப்பெயருடன் புணர்வது அரிதாக நடைபெறுகிறது. அஃது, இஃது என்னும் சொற்கள் வேற்றுமை உருபுடன் புணரும்போது ஆய்தம் கெட்டு அது, இது என்று புணருகின்றன. இதனை வீரசோழியம்

"கூறிய சுட்டின்பின் னாய்தமுங் கூடுஞ் சுட்டிற்றுக்கர மாறியு யிரிரண் டாவதுமாம் வந்த சுட்டொருகால் வீறுடை நெட்டெழுத்து தாகுமளபும்" (வீரம்சோழியம். 25) என்னும் நூற்பா உணர்த்துகிறது. அது, இது என்னும் சொல் உயிர்முன் வரும்போது அஃது, இஃது என்று புணருகின்றன. இதனை தமிணூல் "அது அஃது இரண்டும் உயிர்முதற் சொல்வரின் அஃதிஃ தென்றும் பிறவரின் இயல்புமாம்" (தமிணூல். 224) என்று கூறுகிறது.

தொல்காப்பியர் கூறும் சுட்டுப் பெயர் புணர்ச்சிக் கோட்பாடுகளில் இருந்து தமிணூல் சற்று மாற்றம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றது. உ'கர சுட்டெழுத்து பயன்பாட்டில் இல்லை என்பதால் தமிணூல் கூறவில்லை.

ஆய்த(அஃது) சுட்டுப்பெயர் நிலைமொழியாக இருக்கும்போது வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் ஆய்தம் கெட்டு புணருகிறது. அதுவே ஆய்தம் அல்லாத சுட்டுப்பெயர்(அது) நிலைமொழியாகயிருந்து அவ்வழியில் புணரும்போது ஆய்தம் தோன்றி புணருகிறது. இது கிட்டத்தட்ட மருஉ சொற் புணர்ச்சியில் அடங்குவதாக உள்ளது.

சுட்டுப்பெயர் நாற்கணத்தோடு புணர்தல்

சுட்டெழுத்து உயிர்கணத்தோடு புணர்கையில் ய'கர மற்றும் வ'கர மெய்கள் தோன்றி புணருகின்றன. அ + அணி = அவ்வணி அந்த வ'கர மெய்யினை நோக்கும்போது வ'கரமெய் தோற்றம் என்று கூறுவதற்கு இல்லை. ஏனெனில்,

அ + காலை = அக்காலை

என வருமொழியின் முதலெழுத்திற்கு ஏற்றவாறு ஒற்று மிகுந்து புணர்வதைக் காண முடிகிறது. எனினும்,

அ + அணி = அவ்வணி என்றும் அ + அடை = அவ்வடை என்று உடம்படுமெய் தோன்றி புணரும்போது பொருள் மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அடை என்ற சொல் புணர்ந்த பிறகு வடை ஆகிறது. இதைப்போன்றே அறுவகை இலக்கணம்

"அவ்வாளை இவ்விரும்பு உவ்வெழுத்து" (அறுவகை இலக்கணம். 114)

என்று உதாரணங்கள் காட்டியுள்ளது. இதில் உள்ள குழப்பங்கள் என்ன என்பதைத் தெளிவாகக் காண முடிகிறது. 'இரும்பு' என்பது 'விரும்பு' எனப் பொருள் மாற்றம் அடைந்துள்ளது. உடம்படுமெய்யின் தோற்றம் பொருள் புரிந்து கொள்வதில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதைத் "தொல்காப்பியர் உடம்படுமெய்யை வற்புறுத்தாமைக்குக் காரணம் பொருள்

மயக்கத்திற்கு இடமளிக்கும் என்று உணர்ந்தமையே” என்று சொக்கலிங்கம் கூறுவது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாகவுள்ளது.

மெல்லினம் மற்றும் இடையின எழுத்துகளில் மொழிக்கு முதலாகவரும் எழுத்துகள் ஞ, ந, ம, வ என்பன அவ்வொற்றினைப் (அஞ்ஞாலம், அந்நூல்) பெற்று முடிகின்றன. நன்னூல் கூறியதைப் போன்று தமிழினால்

“அஇசுட்டு எவினாச் சார்ந்திட உயிர்யா
எய்தின் வவ்வும் பிறவரின் அவையுமாம்”⁹

எனக் கூறுகின்றது. இதன்படி

அ + யாழ் = அவ்யாழ்

“யா முதல் வருங்கால் அவ்வியாழ் என்று இ’கரம் பெற்று ஒலித்தலும் அக்கால பெருவழக்காய். அந்த யானை என்னும் சுட்டெழுத்து திரிந்து வரும்”³ என்று உரையாசிரியர் கூறுவதிலிருந்து உகரம் யா முன் இ’கரமாக மாறுவதைப் போன்று சுட்டின்முன் ய’கரம் வரும்போது அகரம் தோன்றி புணருகின்றது. எனினும், அவ்யாழ் என்றோ அவ்வியாழ் என்றோ பயன்படுத்துவது சிறுபான்மையாக உள்ளது. தற்போது அந்த யாழ் என்கின்ற வழக்கு பயன்பாட்டில் உள்ளது.

பன்மை சுட்டுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி

பன்மையை உணர்த்தி வரும் ஐகார ஈற்றுச் சுட்டுப்பெயரான அவை, இவை என்பன வேற்றுமை உருபோடும் நாற்கணத்தினோடும் புணருகின்றன.

“சுட்டு முதலாகிய யென் கிளவி

வற்றொடு சிவணி நின்றலும் உரித்தே” (தொல்காப்பியம். 128)

என்னும் நூற்பாவின்படி

அவை + ஐ = அவை + வற்று (வ் + அ) + ஐ

= அவை + (ய்) அற்று + ஐ

= அவையற்றை (தொல்.178) எனவும் அவற்றை எனவும் புணரும் எனத்

தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இதுபற்றி வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல் போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடவில்லை. வற்று சாரியை பெற்றுப் புணரும் சொற்கள் யாவற்றிலும் வகர மெய் கெட்டு புணருகின்றது. இதனால்தான் நன்னூலார் ‘வற்று’ சாரியை என்று கூறாமல் நேரடியாக ‘அற்று’ சாரியை என்று பயன்படுத்தியுள்ளார். நன்னூலைப் பின்பற்றி அமையும் இலக்கண விளக்கம் (59) முத்துவீரியம் (174) ‘வற்று’ எனக் கூறாமல் அற்று எனக் கூறியுள்ளன. “அஃறிணைப் பெயர்களைச் சார்ந்து வரும் யாண்டும் வகரமெய் கெட்டுதான் இச்சாரியை நிற்கும். ஆதலின், சாரியை கூறாமல் அற்று எனக் கொண்டார்”⁴ எனச் சொக்கலிங்கம் கூறுவதும் நினைவு கூறத்தக்கது. தமிழினால் 227 நூற்பாவிடமிரு விளக்கம் தருகையில் இவை என்னும் சொல்லுக்கு ‘வற்று’ சாரியை வந்தால் ஐ’காரம் கெட்டும் புணரும் என்று தொல்காப்பியர் வழி நின்று தற்காலத்தில் பயன்படுத்தும் சொல்லாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதேபோன்று வன்கணத்துடன் புணரகையிலும் அதே மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது அவற்றுக்கோடு, அவையற்றுக்கோடு எனப் புணரும் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. இது பற்றி தமிழினால் குறிப்பிடவில்லை.

சுட்டு நீண்டு வருதல்

சில இடங்களில் சுட்டெழுத்து நெடிலாகப் புணருகிறது. இப்புணர்வினை

“நீட வருதல் செய்யுளு ரித்தே” (தொல்காப்பியம். 209)

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

அதிலும் உயிர்முன் வரும்போது மட்டுமே சுட்டெழுத்து நீண்டு புணருகிறது. இதனைப்பற்றி மற்ற நூல்கள் கூறவில்லை. வீரசோழியம் மட்டும் தொல்காப்பியம் கூறிய செய்தியைக் கூறுகின்றது.

‘நீளுதல் அகரத்தைத் தவிர்த்து இகரத்திற்கும் உகரத்திற்கும் பொருந்திவருமா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. இக்கேள்விக்கு விடையாக “இது, உது முன் வரும் ‘அன்று’ ஆன்று ஆகாது என்பது பெற்றாம்”⁵ என்று சங்கரநமச்சிவாயர் கூறுவதிலிருந்து உதான்று இதான்று என்று புணராது என்பது புலனாகிறது.

தற்போது அவ்வழக்கானது உடம்படுமெய் தோன்றி 'அதுவன்று' என்றும் அதுஅல்ல என்றும் பயன்படுத்தும் முறை உருவாகியுள்ளது.

வழக்கிழந்த சுட்டுப்பெயர்கள்

இடத்தினைக் குறிப்பதாக அமைந்த அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னும் சொற்கள் வழக்கில் இருந்தமையால் அதற்கு விதி அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“சுட்டுச் சினை முதலாகிய அகர இறுதி

சுட்டுச்

சினை நீடிய ஐயென் கிளவி” (தொல்காப்பியம். 178)

இதன்படி அதோளிக் கொண்டான், ஆண்டைக்கொண்டான் என்று புணருகின்றன.

“அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னும் சொற்கள் முறையே அவ்விடம், இவ்விடம், உவ்விடம் எனப் பொருள் தரும் இவ்வழக்கு சங்க காலத்திலும் பிற்கால இலக்கியங்களிலும் காணப்படவில்லை” எனக் கூறியிருக்க பயன்பாட்டில் இல்லாத சொற்களுக்கும் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவி முத்துவீரியமானது

“இகர சுட்டு மைகா னிறுதியும்

மிகுதலும் உறழ்தலும் உளவென மொழிப” (தொல்காப்பியம். 160)

(அதோளி, ஆண்டை.) என விதி அமைத்துள்ளது.

ஆங்கு, ஈங்கு என்பது தொல்காப்பியர் காலத்தில் காணப்பட்டாலும் அதற்குப்பின் தோன்றிய நூல்களில் அதனைப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. ஆகையால், அதனை வழக்கில் இல்லா சொற்களாகக் கருதலாம். அதனை “நெடுமுதல் குறுகிய காலம் எதுவாயினும் குறில் முதல் சொற்கள் 6, 7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிலைபெற்றுவிட்டன என்பது தெளிவாகிறது” என்று கூறுவதிலிருந்து நெடுமொழி (ஆங்கு) குறுகி குறில்மொழி (அங்கு) என்று பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பதை உணர முடிகிறது.

சுட்டு நீண்ட மொழியே ஆங்கு, ஈங்கு என்று தொல்காப்பியர் கூறியிருக்க “ஆங்கு ஈங்கு முதலியவை சுட்டு நீண்டவை எனத் தமிழறிஞர் கிளிப்பிள்ளைபோல் மீண்டும் மீண்டும் கூறுவது வரலாற்றுண்மைக்குப் பொருந்தாது” என்று முருகரத்னம் ஆங்கு, ஈங்கு சுட்டு நீண்ட சொல் அல்ல என்று மறுப்பு தெரிவித்துள்ளார். தொல்காப்பியர் சுட்டு நீண்ட மொழி ஆங்கு என்று கூறும் நூற்பா 42 ற்கு உரை கூறிய இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் மறுப்பு தெரிவிக்கவில்லை. ஆக முருகரத்னம் கூறியதற்கு தொல்காப்பியர் மற்றும் உரையாசிரியர்கள் வழி நின்று ஆங்கு என்பது சுட்டு நீண்ட மொழியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

நூல்கள் குறிப்பிடும் வழக்கிழந்த சுட்டுச் சொற்கள்

அதோளி, இதோளி, உதோளி

தொல் ஆண்டை, ஈண்டை,

ஆங்கு, ஈங்கு, ஊங்கு

முத்துவீரியம் காப்பியம்

முடிவுரை

உகர சுட்டெழுத்து தொல்காப்பியர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்தாலும் அதன் பிறகு வழக்கிழந்து போனது. இருப்பினும் அதனைப் பின்பற்றியே மற்ற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழனால் மட்டும் உகர சுட்டெழுத்தைக் கூறவில்லை. தற்கால மொழிவழக்கிற்கு ஏற்றாற்போல் தமிழனால் கூறியுள்ளது. சுட்டுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் தொல்காப்பியர் வழி நின்று முத்துவீரியம் வழக்கில் இல்லா சொற்களுக்கும் விதி அமைத்துள்ளது. நன்னூல் தொல்காப்பியத்திலிருந்து நிலைமொழி, வருமொழி அடிப்படையில் புணர்ச்சியில் மாறுபட்டு நிற்கிறது. தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி தமிழனால் அமைந்திருந்தாலும் தற்காலத்தில் பயன்படுத்தும்வினா எழுத்து சொற்களுக்கு மட்டும் விதி அமைத்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பொற்கோ, தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாடுகள், ப. 20
2. சுபாஷ்சந்திரபோஸ், எழுத்தியல் ஆய்வு, ப. 84
3. சொக்கலிங்கம், தமிழ் உரைநடைத் தெளிவு, ப.72
4. சரவணத் தமிழன், தமிழனால். ப. 71

5. கந்தசாமி, தொல்காப்பியத் தெளிவு, ப. 120
6. இளவரசு சோ, நன்னூல், ப. 154
7. கந்தசாமி, தொல்காப்பியத் தெளிவு, ப. 122
8. முருகரத்னம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப. 19
9. மேலது., ப. 20

உதவிய நூல்கள்

1. இளவரசு சோ, நன்னூல் விருத்தியுரை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மறுபதிப்பு - 1990.
2. கந்தசாமி, தொல்காப்பியத்தெளிவு, அபிராமி பதிப்பகம், அண்ணாமலைநகர்,
3. சரவணத்தமிழன் த, தமிழ்நூல், தமிழன் பதிப்பகம், இயற்றமிழ்ப் பயிற்றகம், திருவாரூர், முதல்பதிப்பு 2003
4. சுபாஷ்சந்திரபோஸ், எழுத்தியல் ஆய்வுகள், பாக்கியம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர் -613 001, முதல்பதிப்பு, 2017.
5. சொக்கலிங்கம், தமிழ் உரைநடைத்தெளிவு, குமரன் பப்ளிகேஸன். சென்னை, முதல் பதிப்பு- 2000.
6. முருகரத்னம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், நியூ செஞ்சுரி புக் அவுஸ், சென்னை- 600 098, மூன்றாம் பதிப்பு 1994.

*****